

ע"פ 3158/13 - תיירי שמלה שלום שמש נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים
ע"פ 3158/13

לפני:
כבוד השופט ח' מלצר
כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט נ' סולברג

המערער: תיירי שמלה שלום שמש

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי ירושלים
בתיק תהג 056521-10-12 שניתן ביום 7.4.2013 על
ידי כבוד השופט בן-ציון גרינברגר

תאריך הישיבה: כ"ו בשבט התשע"ד (27.01.2014)

בשם המערער: עו"ד נחמה ציבין
בשם המשיבה: עו"ד אליה אביעד

פסק-דין

השופט י' עמית:

1. בפסק דינו מיום 7.4.2013, בתה"ג 56521-10-12, נעתר בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט ב' צ' גרינברגר) לעתירת המדינה להכריז על המערער כבר הסגרה על פי סעיף 3 לחוק ההסגרה, התשי"ד-1954 (להלן: החוק), בגין עבירות פליליות בהן הוא מואשם בצרפת. על כך נסב הערעור שבפנינו, המתמקד בעיקר בשאלת הרף הראייתי הנדרש לצורך הסגרה.

רקע והליכים קודמים

2. על פי בקשת ההסגרה, מיוחסות למערער מספר עבירות, ובין היתר: הריגה, חבלה ופגיעה בנסיבות מחמירות,

הצתה, וניסיון לקבל דבר במירמה בנסיבות מחמירות.

ואלו בתמצית העובדות המפורטות בבקשת ההסגרה: ביום 12.11.2002 בשעה 02:40 לפנות בוקר, המערער ועובד שלו בשם סחראווי (להלן: סחראווי) הציתו מחסן שנשכר על ידי חברה שבבעלות המערער בעיר מרסי שבצרפת. השריפה גרמה לפיצוץ שכתוצאה ממנו קרסה דירה הממוקמת מעל המחסן, דיירת באותה דירה נהרגה, בעלה ושכן נוסף נפצעו, וגם המערער וסחראווי עצמם, שני המציתים, נכוו קשות ואושפזו לתקופה ארוכה.

יומיים לאחר ההצתה תבע אחיו של המערער, בשם מישל, תגמולי ביטוח בסך של 534,000 אירו מחברת הביטוח, ותביעתו נדחתה.

3. כאמור, המערער נכווה קשות במהלך ההצתה, אושפז בבית חולים שם אף היה שקוע בתרדמת כחודשיים. ביום 20.3.2003, לאחר ששוחרר מבית החולים, נעצר המערער ושוחרר בתנאים מגבילים כשנה לאחר מכן. ביום 26.5.2005 החליט השופט החוקר במרסי על הגשת כתב אישום נגד המערער ואחיו מישל, ונגד סחראווי. המשפט נקבע ליום 16.3.2006, אולם המערער ואחיו לא התייצבו למשפט ותוך הפרת תנאי השחרור הגיעו לישראל וקיבלו אזרחות ביום 9.4.2006.

ביום 1.6.2006 הרשיע בית המשפט במרסי את המערער ואת מישל בהעדרם. על המערער נגזרו 20 שנות מאסר ועל אחיו 6 שנות מאסר. סחראווי, שהורשע בנוכחותו, נדון אף הוא ל-6 שנות מאסר. נספר, כי מישל נעצר בשווייץ לצורך הסגרתו לצרפת, אך עלה בידו להימלט, ובדין נמסר לנו על ידי באת-כוח המערער כי בסופו של דבר הוא שב לצרפת.

4. בבקשת הסגרה שהגישה צרפת, נאמר כי אם המערער יוסגר הוא יהיה רשאי להגיש בקשה לביטול פסק הדין שניתן נגדו בהעדרו, ובמקרה כאמור יבוטל פסק הדין נגדו. לאור זאת, נדונה בקשת ההסגרה, מושא דיונו, בפועל כבקשה שנועדה להעמיד את המערער לדין, ולא כבקשה המתבססת על הרשעתו בהיעדרו. עוד אציין כי המערער לא היה אזרח ותושב ישראל בעת ביצוע העבירה, כך שלא חל ממילא בעניינו הסייג להסגרה הקבוע בסעיף 1א לחוק (בהקשר להוראה זו עיינו: ע"פ 6384/11 רועיבן-חיים נ' מדינת ישראל (5.2.2014) (להלן: עניין בן-חיים)).

5. בית משפט קמא סקר בהרחבה את חומר הראיות, והגיע למסקנה כי הן מקימות "אחיזה לאישום" ובכך עומדות ברף הראייתי הנדרש בסעיף 9א לחוק. על מסקנה זו נסב עיקר הערעור, במסגרתו טען המערער כי אין בחומר הראיות די כדי להעמידו לדין, וכי על בית המשפט להשתכנע כי חומר הראיות מגלה סיכוי סביר להרשעה במשפט.

דיון והכרעה

6. אקדים ואומר, כי כתב הערעור, כמו גם טיעוני בא כוח המערער בדיון שבפנינו, נדמו בעיני כטיעונים בשלב ניהול המשפט או בשלב הסיכומים, כאילו מבקש המערער לנהל כביכול את משפטו בישראל. לא זו ההלכה הפסוקה, ומכל מקום, נוכח חומר הראיות, נקל עלי לקבוע כי בקשת ההסגרה עומדת ברף הראייתי הנדרש ואף למעלה מכך.

סעיף 9(א) לחוק קובע כלהלן:

"הוכח בשעת הדיון בעתירה לפי סעיף 3, כי המבוקש נתחייב בדין על עבירת הסגרה במדינה המבקשת, או כי יש ראיות שהיו מספיקות כדי להעמידו לדין על עבירה כזאת בישראל, וכי נתמלאו שאר התנאים הקבועים בחוק להסגרתו - יכריז בית המשפט, כי המבוקש הוא בר-הסגרה" (הדגשה הוספה - י"ע).

השאלה מה הרף הראייתי הנדרש בהסגרה לשם העמדה לדין נדונה במקומות רבים בפסיקה, כך שעוסקים אנו בשדה שנחרש. ככלל, המדובר ברף נמוך במסגרתו יש לברר האם "יש בחומר הראיות אחיזה לאישום" (ע"פ 308/75 פסחוביץ' נ' מדינת ישראל, פ"ד לא(2) 460, 449 (1977)), או האם הראיות "אינן חסרות ערך" (ע"פ 318/79 אנגל נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(3) 105, 98 (1980)). הדברים סוכמו בפירוט ובהרחבה בפסק הדין בע"פ 6717/09 אוזיפה נ' היועץ המשפטי לממשלה פסקאות 9-10 (6.12.2010) ואביא את הדברים כלשונם, על האסמכתאות הנזכרות שם (הדגשות הוספו - י"ע):

"בגדרי הפסיקה הענפה שעסקה בפרשנותו של סעיף 9 הנ"ל נפסק לא אחת, כי על מנת להכריז על מבוקש כבר-הסגרה, די בכך שהתשתית הראייתית בעניינו מקימה "אחיזה לאישום". קרי, כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת האישומים המיוחסים לו. לעניין זה הודגש, כי הליך ההסגרה לא נועד לברר את שאלת אשמתו של המבוקש לגופה. תפקידו של בית המשפט הדין בבקשת ההסגרה, ככל שהדבר נוגע לשאלת דיות הראיות, מתמצה בבחינת השאלה האם חומר הראיות שהוצג בעניינו של המבוקש מצדיק את המשך בירור אשמתו בגדרי ההליך הפלילי העיקרי העתיד להתנהל במדינה המבקשת. מטעם זה, אף אין בית המשפט נדרש בגדרו של הליך ההסגרה לבחון את מהימנותן ומשקלן של הראיות עליהן נסמכת בקשת ההסגרה. זאת בתנאי שמדובר בראיות שאינן חסרות ערך על פניהן (ע"פ 740/09 שובייב נ' מדינת ישראל, בפסקה 5 לפסק דינו של השופט א' א' לוי (טרם פורסם, 14.4.10); ע"פ 3439/04 בזק (בוזגלו) נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נט(4) 294, 299 (2004) (להלן: עניין בזק); ע"פ 318/79 אנגל נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(3) 105, 98 (1980) (להלן: עניין אנגל); ע"פ 308/75 פסחוביץ' נ' מדינת ישראל, פ"ד לא(2) 460-461, 449 (1977) (להלן: עניין פסחוביץ'). יפים לעניין זה דבריו של השופט מ' חשין בע"פ 2521/03 סירקיס נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 337, 348-349 (2003) (להלן: עניין סירקיס)...

[... ואילו באשר להיקף חומר הראיות המבסס את בקשת ההסגרה - כבר נפסק בעבר, כי אין המדינה המבקשת מחויבת לצרף לבקשת ההסגרה את מלוא חומר הראיות הקיים בידה, ודי בכך כי תצרף את "אותם מסמכים שישקפו נאמנה את תמונת התשתית הראייתית הקיימת כנגד המבוקש, ללא מניפולציות אסורות, שיש בהן כדי לעוות תשתית זו" (ע"פ 7840/01 אקווה נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נו(5) 689, 680 (2002) (להלן: עניין אקווה); ראו בעניין זה גם: ע"פ 3713/07 לוי נ' מדינת ישראל, בפסקה 13 לפסק-דינו של השופט ס' ג'ובראן (24.2.08); ע"פ 7303/02 הקש נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נז(6) 481, 505 (2003) (להלן: עניין הקש).

ככלל, ההכרעה בשאלת קיומה של תשתית ראייתית מספקת לצורך הכרזה על מבוקש כבר-הסגרה תעשה בהסתמך על חומר הראיות שהוגש על ידי המדינה המבקשת גרידא. ברגיל, לא יינתן למבוקש היתר להביא ראיות לסתור תשתית ראייתית זו. בייחוד כך, מקום בו תכליתן של אותן ראיות לסתור אינה אלא להשיג על מהימנותן ומשקלן של הראיות שהציגה המדינה המבקשת. קביעה זו מתחייבת לא רק נוכח תכליתו וטיבו של הליך ההסגרה, אלא אף נוכח הצורך

במניעת השפעה על עדים (ע"פ 250/08 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה, בפסקה כ"ז לפסק-דין של השופט א' רובינשטיין (12.3.09) (להלן: עניין פלוני); ע"פ 2998/91 מנינג נ' ישראל היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד מז(1)573, 581 (1993)). בדומה, אין מקום בגדרי הדיון בבקשת ההסגרה להורות ליועץ המשפטי לממשלה לפנות למדינה המבקשת בבקשה לצירוף ראיות נוספות לבקשת ההסגרה. לכל היותר, רשאי בית המשפט הדין בבקשת ההסגרה להגיע לכלל מסקנה, כי אין בתשתית הראייתית שהונחה לפתחו כדי להצדיק את הסגרתו של המבוקש (ע"פ 4388/00 וייץ נ' היועץ המשפטי לממשלה, בפסקה 6 לפסק-דין של השופט א' א' לוי (5.10.00)).

(וראו, בדומה: ע"פ 459/12 חוסאם עמארה נ' מדינת ישראל פסקאות 26-27 (13.3.2013); ע"פ 9026/11 שוחט נ' היועץ המשפטי לממשלה פסקה 19 לפסק דין של השופט ג'ובראן ופסקה 7 לפסק דינה של השופטת ברק-ארז (6.12.2012) (להלן: עניין שוחט); ע"פ 3234/10 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה פסקה 11 (16.1.2011)).

7. על רקע פסיקה זו, איני רואה טעם להידרש לכל תג ותג בטענות המערער לגבי ראייה זו או אחרת, באשר ברי כי חומר הראיות שבפנינו מגלה הרבה יותר מאשר "אחיזה לאישום". אסקור להלן בתמצית את חומר הראיות, תוך התייחסות לטענות המערער.

מניע - המערער, אחיו ואימם היו בעלים של חברה בשם WORLD TAXX (להלן: TAXX) שעסקה במסחר סיטונאי בנעליים. החברה הוקמה לאחר שחברה אחרת של המערער בשם MADY SHOES (להלן: MADY), שאף היא עסקה במסחר קמעונאי בנעליים, נקלעה לקשיים, הסחורה שבחזקתה עוקלה, היא הוכרזה כחדלת פרעון והליכי הפירוק היו אמורים להתחיל שלושה ימים לאחר ההצתה. גם חברת TAXX נקלעה לקשיים חמורים וחובותיה עמדו על קרוב למיליון אירו (בנוסף, החזיקה המשפחה שתי חנויות באמצעות שתי חברות נוספות). העסקים המשפחתיים נקלעו לקשיים ועל כן בשלב זה, יש לראות את החברות כמכלול אחד, כך שאין לקבל את ניסיונו של המערער להפריד בין החברות ולטעון כי הסחורה שנשרפה הייתה שייכת לחברת TAXX, שלא נקלעה להליכי פירוק.

מכל מקום, סחראווי הודה כי הוציא לפני השריפה, בהוראת המערער, סחורה למחסן אחר שנשכר על ידי MADY. אף המערער אישר את עדותו של סחראווי כי העביר סחורה לפני השריפה למחסן אחר.

כחודשיים לפני השריפה הגדיל המערער את פוליסת הביטוח של TAXX למקרה של שריפה, באופן שסכום הביטוח הוכפל כמעט לסכום של 534,000 אירו, ויומיים לאחר השריפה הגיש מישל תביעה לחברת הביטוח לקבלת התגמולים. אציין כי הביטוח הורחב אך למקרה של שריפה ולא למקרה של גניבה, וטענתו של המערער כי סוכנת הביטוח היא שהמליצה לו לעשות כן, מקומה לתיק העיקרי.

בהקשר למניע, לא למותר להפנות לדברי השופטת ברק-ארז בעניין שוחט, שם היא עומדת על כך שלמרות שבאותו עניין שאלת המניע אינה נקיה מספקות:

"בסופו של דבר שוכנעתי כי המדיניות הראויה מחייבת לשלול את העתקת מרכז הכובד של הדיון המשפטי בשאלת המניע הגזעני להליך ההסגרה, ולהשאירו לבית המשפט במקום בו נעברה העבירה. בית המשפט בו בוצעה העבירה הוא בית המשפט שישמע את מלוא הראיות בתיק, וראוי ששאלות סבוכות אלו - שעניין בירור המניע בגינו בוצעה העבירה -

תובאנה בפניו. מדיניות זו גם מביאה לכך שמי שנמלט ממקום ביצוע העבירה לא יצא נשכר בהשוואה למי שנשאר במקום והיה נכון לעמוד בו למשפט" (שם, פסקה 8).

המערער וסחראווי היו בזירהובגדיהם ספוגים בחומרי ההצתה - עד ראיה סיפר כי בשעה 02:40 בלילה יצא לעשן סיגריה במרפסת והבחין במכונית ובה שלושה אנשים, ששניים מהם יצאו מהמכונית ליד דלת המחסן ולאחר מכן שבו אל המכונית. כעבור דקה או שתיים נשמע פיצוץ, ואז היתה התמוטטות של הדירה מעל המחסן. יש לציין, כי אותו עד ראיה אמר כי הוא מכיר את המערער, אך לא זיהה אותו כאחד משני האנשים שיצאו מהרכב.

שכן נוסף סיפר, כי התעורר מקול הפיצוץ ונסע לכיוון השריפה, וכחמישים מטר מהמקום הבחין באדם שהחלק התחתון של גופו היה שרוף ושערו זקור, ואותו אדם התנהג בצורה תמוהה מאחר שלא נראה בלחץ ולא נענה להצעתו לעזור לו. נוכח התנהגות תמוהה זו, דיווח אותו שכן לתחנת המשטרה על כך.

המערער וסחראווי אישרו כי שהו במקום בזמן המתואר על ידי שני העדים, וכי נפגעו מהפיצוץ. בחוות דעת מומחה נקבע, כי המחסן הוצת באמצעות דלק שפוזר במחסן. הדלק ששימש לבעירה נמצא בכמויות נכבדות על בגדים של המערער ושל סחראווי.

סתירות בין הגרסאות - שעות ספורות לאחר ההצתה סיפר מישל במשטרה כי המערער הגיע לבית הוריו, אמו התקשרה אליו והוא מיהר לקחת את המערער לבית החולים. לדבריו, אמר לו המערער בדרך כי הגיע למחסן מאחר שקיבל התראה טלפונית על הפעלת האזעקה במחסן.

בהודעה שנגבתה ממישל כחמישה חודשים אחר האירוע, חזר מישל על עיקרי הדברים, אך הפעם טען כי המערער לא סיפר לו על אירועי אותו ערב למרות ששאל אותו מספר פעמים על כך. מישל הכחיש את מצבם הכספי הקשה של החברות, ואף טען כי לא ידע שניתן צו פירוק כנגד חברת MADY ולא ידע על העיקול שהוטל על הסחורה.

סחראווי סיפר בהודעתו מיום 20.3.2003 בפני השופטת החוקרת, כי בסביבות השעה 8-9 בערב התקשר אליו המערער וביקש לפגוש אותו מאוחר יותר במחסן, ומכאן ואילך אינו זוכר דבר ואינו יכול להסביר מדוע 40% מגופו מכוסה בכוויות. בהודעתו מיום 24.6.2003 מסר כי הוא רק זוכר שנסע למחסן.

המערער שהה בתרדמת במשך כחודשיים לאחר האירוע, ובחקירה שנערכה ביום 20.3.2003 טען בפני השופטת החוקרת כי אינו זוכר את אירועי אותו הערב. אולם בהודעה נוספת מיום 24.6.2003 טען המערער כי זכרונו שב אליו. לדבריו, שהה בבית הוריו וסחראווי צלצל בדלת וביקש ממנו לגשת אל השער. כאשר יצא לשער, ראה ליד סחראווי שני רעולי פנים, ואז חש באקדח מוצמד לגבו. שלושת החוטפים הכניסו אותו ואת סחראווי למכונית של סחראווי ודרשו ממנו באיומים כסף, ואיימו להרוג אותו ואת ילדיו. משאמר להם כי אין לו כסף, אך יש כסף במחסן, נסעו עמו למחסן, שם הורו לו החוטפים לנטרל את האזעקה והכריחו אותו ואת סחראווי לקחת עמם שני מיכלי דלק. המערער נכנס עם שלושת החוטפים למשרד ונתן להם את הכסף, אך החוטפים רגזו על מיעוט הסכום וטענו כי יש לו יותר כסף ממה שנתן להם. או-אז אחד החוטפים התיז את תוכן מיכל הדלק עליו ועל סחראווי, לאחר מכן אילצו אותו ואת סחראווי

לשפוך דלק על הסחורה, ואז השליכו מספר גפרורים בוערים, רגליו החלו לבעור ומאז אינו זוכר דבר. המערער לא ידע לתאר את החוטפים כיוון שהיו רעולי פנים.

עינינו הרואות, כי גירסה פנטסטית זו לא בא זכרה כלל בעדותו של סחראווי (שכבר נדון והורשע), והיא סותרת גם את גירסתו הראשונה של האח מישל לפיה סיפר לו המערער כי הגיע למחסן עקב האזעקה שהופעלה.

העולה מן המקובץ הוא, כי לפנינו ראיות שיש בהן פוטנציאל הרשעתי ברף גבוה יותר מהרף הנמוך הנדרש לצורך סעיף 9(א) לחוק.

8. טענת המערער כי השריפה היתה בניגוד לאינטרס שלו מאחר שבמחסן היתה סחורה בשווי מיליון אירו, לא רק שאינה מעוגנת באסמכתאות, היא אף אינה מתיישבת עם הקשיים הכלכליים של החברות, ואינה מתיישבת עם הטענות לפיהן בהוראת המערער הוציא סחראווי סחורה מהמחסן והעבירה למחסן אחר לפני השריפה. מכל מקום, טענות אלו מקומן בשלב ניהול המשפט, כמו גם הטענות הסבוכות שהעלה המערער לגבי המצב הכלכלי של כל אחת מהחברות וטענתו כי יש להבחין בין החברות השונות, למרות שמדובר בחברות ובחנויות שהוחזקו על ידי המשפחה.

בהקשר זה אציין, כי בית המשפט בצרפת מינה רואה חשבון כמומחה מטעמו, שהתייחס למצב העסקים ולערך הסחורה במחסן ערב השריפה. המומחה קבע, כי TAXX ושתי החנויות נקלעו לקשיים כלכליים חמורים טרם השריפה; כי לחברת TAXX ולשתי החנויות לא היו נכסים מספיקים כנגד חובותיהם; וכי המלאי בשתי החנויות לא עמד על יותר ממאה אלף אירו ואף יתכן שהיה נמוך יותר. אכן, המומחה הגיע למסקנה כי על פי נתונים מסויימים ערך המלאי שלא נמכר עד למועד השריפה במחסן TAXX יכול ועמד על כמיליון אירו, אך המומחה סייג מסקנה זו כתיאורטית. מה עוד, שימים ספורים לפני השריפה הוצאה מהמחסן סחורה בהיקף בלתי ידוע.

9. אשר לטענה כי אין ענייננו בעבירת הריגה אלא בעבירת רשלנות, הרי שלצורך עבירת הריגה די במודעות העושה לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות גרימת תוצאות המעשה. ענייננו בהצתה בלב שכונת מגורים, כאשר בדירה שמעל מתגוררת משפחה, כך שניתן לייחס למערער יסוד נפשי של מחשבה פלילית, ולו של אדישות ושוויון נפש.

10. אף איני רואה ממש בטענת המערער כי שפיטתו בהיעדרו יצרה דעה קדומה אצל שופטיו לעתיד. כאמור, צרפת התחייבה כי לבקשת המערער, פסק הדין שניתן בהיעדרו יבוטל.

11. טענה נוספת של המערער נוגעת לפגיעה בתקנת הציבור, בשל העדר הדדיות. לטענת המערער, נוכח הימנעות צרפת מלהסגיר לישראל שניים מאזרחיה שהיו מעורבים בפרשת הדריסה וההפקרה של לי זיתוני ז"ל, פרשה שעוררה סערת רוחות בציבור הישראלי, הסגרתו-שלו לצרפת מנוגדת לתקנת הציבור ולאינטרס הישראלי.

דין הטענה להידחות. סעיף 2 לחוק קובע כלהלן:

(א) מותר להסגיר אדם ממדינת ישראל למדינה אחרת אם נתמלאו כל אלה:

עמוד 6

(1) בין מדינת ישראל לבין המדינה המבקשת קיים הסכם בדבר הסגרת עבריינים;

(2) האדם נאשם או נתחייב בדין במדינה המבקשת בשל עבירת הסגרה (להלן - המבוקש).

(ב) מדינת ישראל תנהג הדדיות ביחסי הסגרה, אלא אם כן החליט שר המשפטים אחרת.

(ג) לענין חוק זה -

"הסכם" - הסכם דו-צדדי או אמנה רב-צדדית, לרבות כל אחד מאלה:

... " (הדגשה הוספה - י"ע).

בין מדינת ישראל לצרפת קיימת הדדיות בהסגרת עבריינים, על פי האמנה האירופאית בדבר הסגרה. עם זאת, צרפת סייגה את הצטרפותה לאמנה באי הסגרת אזרחיה, כך שאין לראותה כמי שהפרה את התחייבותה כלפי המדינות שהצטרפו לאמנה (וכפי שנמסר לנו על ידי ב"כ המדינה, כשלושים מתוך חמישים המדינות החברות באמנה אינן מסגירות את אזרחיהן אלא רק שופטות אותן). הדדיות אין משמעה סימטריה מלאה, כפי שנקבע בע"פ 7569/00 יגודיב נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(4) 529, 563-571 (2002), ונביא מקצת הדברים:

"הדדיות בהקשר של הסגרה אין פירושה אפוא אקוויוולנטיות מוחלטת אלא הדדיות בערך ובקירוב, אקוויוולנטיות מהותית ועקרונית. זה הרקע לפירוש ההדדיות בהסגרה, ועל רקע זה מסכימים הכול כי העיקרון של "או הסגרה או שפיטה" עולה בקנה אחד ומתיישב עם עקרון ההדדיות. אין אקוויוולנטיות מלאה בין שתי החלופות, אך במהותה ובליבתה מתקיימת דרישת ההדדיות (הגמישה). כך תושג התכלית העיקרית, וכך ניהנה מפרייה של ההדדיות: שיתוף פעולה בין המדינות.

[] ... לחיזוק הפירוש הגמיש של מושג ההדדיות בחוק ההסגרה ראוי להוסיף כמה-וכמה טעמים נוספים: ראשית לכול, האמנה האירופית בדבר הסגרה רואה בחלופת ה"שפיטה" כאקוויוולנט ראוי להסגרה, ובתתנו דעתנו לכך שיחסי ההסגרה בין רוסיה לבין ישראל מיוסדים על אותה אמנה - וכמותם יחסי ההסגרה בין ישראל לבין המדינות האחרות שהן צד לאותה אמנה - ראוי לנו כי נפרש את חוק ההסגרה בצמידות ככל הניתן לאותו מסמך בינלאומי הקושר בין המדינות. ראו והשוו ע"פ 131/67 הנ"ל [2], בעמ' 112. שנית, ישראל הטילה בעבר - ומטילה היא אף כיום - מגבלות על הסגרת אזרח מאזרחיה למדינה אחרת. ראו פסקאות 22 עד 24, לעיל. מגבלות אלו - כיום - אמנם אין הן מגבלות נחרצות כמגבלה שמטילה רוסיה, ואולם בכל זאת מגבלות הן. על רקע אותן מגבלות נתקשה להטיח טענת הדדיות נגד מדינות המטילות אף הן מגבלות על הסגרת אזרח מאזרחיהן.

[] כללם של דברים: העיקרון "או הסגרה או שפיטה" מקיים את דרישת ההדדיות כפירושה הראוי וכפרישתה בחוק ההסגרה. תכלית החוק היא שיתוף פעולה בין מדינות במלחמה בפשיעה, והכרה ב"שפיטה" כאקוויוולנט מהותי להסגרה עולה בקנה אחד עם תכלית זו, אף נדרשת ממנה. לא זו בלבד שהכרה בעיקרון החלופי מקדמת את תכלית החוק, אלא שאם נניח ל"כבוד הריבונות" לגבור על תכלית המלחמה בפשיעה, קרוב להניח כי נסיג עצמנו במלחמה קשה זו" (עיינו

גם עניין בן-חיים).

הסכמתה של מדינת ישראל להסגיר את אזרחיה לצרפת, למרות שזו אינה מסגירה את אזרחיה לישראל ולמדינות אחרות שהצטרפו לאמנה, היא עניין שבמדיניות, ורשאי שר המשפטים להחליט כאמור בס"ק 2א(ב) לחוק, אך מבחינת החוק אין נדרשת סימטריה מלאה בהתנהגות שתי המדינות. מכל מקום, המשיב עדכן כי כיום מתנהל בצרפת הליך פלילי כנגד שני החשודים בפרשת הדריסה וההפקרה של לי זיתוני ז"ל.

12. סוף דבר, המערער לא העלה טעם המצדיק סירוב לבקשת ההסגרה, אשר מקיימת את התנאים הקבועים בחוק ואת התכליות העומדות בבסיסו, כך שאין מקום להתערב בהחלטת בית המשפט הנכבד להכריז על המערער כבר הסגרה לצרפת.

אנו מורים אפוא כי המערער הוא בר-הסגרה לצרפת, וניתן להמשיך בהליכי ההסגרה תוך הזמן הקצוב לכך בחוק. המערער ימשיך להיות מוחזק במשמורת, כאמור בסעיף 10 לחוק.

ש ו פ ט

השופט ח' מלצר:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט נ' סולברג:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' עמית.

ניתן היום, ט' באדר א' התשע"ד (9.2.2014).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט
